

Aile ve Toplum

Mehmet DOĞAN tarafından yazıldı
Cuma, 26 Nisan 2024 15:27 -

Bana kalırsa çocuklar yoklar

Yok çocuk falan yok öyle şey

Hayal edilmiş ekler olacaklar

Ailelerin melenkolileri için

Diyen Sezai Karakoç, veciz bir anlatışla ve ironik bir şekilde toplumun en derin yarasına dokunuyor. Melankolik ailelerden oluşan bir toplumda yaşıyoruz. Melankolik bir toplumun da dengeli olması, huzurlu olması, mutlu olması mümkün değildir. Çocuklar, bu ailelerde birer kukla, birer modeldirler. Anne ve

babaların kendi çocukluklarında bir türlü olamadıkları, yaşayamadıkları hayatı, kendi yavrularında gerçekleştirmek istedikleri birer şuuraltı çocukluk modelleridirler. Çocuklarının ruh dünyalarının, kabiliyet ve istidatlarının neleri gerektirdiği, nelere yatkın ve eğilimli olduğu onlar için önemli değildir. Onlar için önemli olan kendi sevdalarıdır. Çocuklar, o sevdaların hayalleri ve kurbanlarıdır.

Allah, kâinatı ölçü, tartı ve hesapla dengeli bir şekilde yarattığını söylüyor. Kullarından da hayatlarında ölçülerde hududa, tartılarda adaletle riayet etmelerini emrediyor. Haddi aşmayın, adaletsiz davranmayın diyor. Dünyayı güzelleştirin, düzenleyin; orada iyi ve güzel işler yapın, hayırda yarışın buyuruyor. Dengeli fertler ve toplumlar olun diyor.

Aile denilen müessese, (kadın + erkek + çocuk +n= aile) veya (1+1+1+n= 3...) gibi bir kemiyet işlemi, bir toplama işlemi değildir. Tıpkı suyun, 2 Hidrojen ve 1 Oksijenin toplamından ibaret bir varlık olmadığı gibi. Su, kendini oluşturan unsurların toplamından farklı bir yapıdır.

Suyun oluşumunda nasıl bir ölçü, bir tartı, çok sırlı bir denge varsa, fert ve toplumun oluşumunda da öyle sırlı bir denge vardır. Toplumun çekirdeğini oluşturan ailelerin de öyle sırlı yönleri var ki o sırrı yakalayan, o dengeyi tutturan eşler mesuttur, aileler bahtiyardır. Bu ailelerde çocuklar, anne-babaların kendileriyle değil, çocukların kendi ruhlarıyla tartılır, ölçülür ve dengeli bir şekilde eğitilip yetiştirilirler, şahsiyet sahibi birer insan olurlar.

Cehennem hayatı yaşayan ailelerde ise uyum, ölçü, denge yoktur. Cennet yuvalarında dengeyi kuran ana unsurlar içinde güzellik, zenginlik, iman, sevgi, saygı, sezgi, bilgi ve anlayış vardır. İmtizac denilen uyum, anlaşma vardır. Af, merhamet ve şefkat vardır. Bu cevherlerden oluşmuş hazineye sahip aileler kadar zengin, cennet köşesi bir aile yoktur. Allah'ın eli bu tür aileler üzerindedir. Bu tür ailelerde iman-teslim-tevhid hâkimdir ki orada devamlı cennet havası eser. Bir aile için zenginlik yani dünya varlığı ve vücut güzelliği temel şart olamaz. Bu şartların olmazsa olmazı din güzelliği, iman zenginliğidir. Hakka teslimiyet ve Hakkın rızasıdır. Bu şartlar içinde kurulan yuvalar ebedi ve mutlu olur.

Aile ve Toplum

Mehmet DOĞAN tarafından yazıldı
Cuma, 26 Nisan 2024 15:27 -

Aile yuvası çok hassas, en hayati bir yapıdır. O yapı bozuk, çürük olursa millet yapısı da çürük olur, çabuk yıkılır. Her yapının bir ustası olduğu gibi aile yapılarının da ustaları, mimarları vardır. Kültür ve medeniyetlerde bu ustaları, o kültür ve medeniyetin inanç ve ahlakı yetiştirir. Dinlerde aile modelleri bu ustalığı hazırlar. İbrahim ailesi, İmran ailesi, Zekeriya ailesi ve Meryem ailesi gibi. Bu ailelerde bazan babalar, bazan anneler, bazan da hem anne baba, hem de çocuklar ideal örneklerdir. En ideal baba ve anne örneği İbrahim ailesidir. Bunlar, hem Kâbe'nin hem de gönül kâbelerinin ustası ve mimarlarıdır.

Her usta, işlediği malzemeyi çok iyi tanır. Tanımıyorsa zaten usta değildir. Hangi malzemeden nasıl bir eser çıkar veya çıkmaz, bunu bilir, malzemesini ona göre işler, esere dönüştürür. İnsan yetiştirme sanatı başka sanatlara benzemez. İnsan, önce kendi kendisinin sanatçısı ve eseridir. Sonra başka insanları ele alıp esere dönüştürür, onları örnek birer evlat, öğrenci, çırak, kalfa olarak hayata hazırlayıp topluma kazandırır.

Anneler-babalar, öğretmenler birer insanlık ustalarıdır. Önce kendilerini çok iyi tanıyıp, sonra ellerine bırakılan yavruları hakkıyla bilmeliler. Bilgisizlik bütün kötülüklerin anasıdır. Birbirlerini bilmeyen, tanımayan insanlar (anne-baba adayları; işçi-işverenler; yöneten ve yönetilenler; öğrencilerle öğretmenler vb) nasıl uyumlu, mutlu bir topluluk oluşturabilirler ki? Bunun için Yunus Emre:

Gelin tanış olalım işi kolay kılalım

Sevelim sevillelim dünya kimseye kalmaz

Diyor. Kimseye kalmayacak olan şu üç günlük dünyada tanışmadan, inanmadan, güvenmeden; merhamet ve saygı göstermeden, bilmeden, işi kolaylaştırıp güzelleştirmeden anne-baba-çocuk; hısım-akraba olunur mu? Arkadaş-dost olunur mu? Öğretmen-öğrenci olunur mu? Konu-komşu olunur mu? Devlet ve millet olunur mu? Uzun lafın kısıası, insan olunur mu? Eğitimciler, anne ve babalar, bizlere bu yolları açan ruh mimarlarıdır; büyük ve güzel eserler vermek istiyorlarsa işledikleri ruhları çok iyi tanımak zorundadırlar.

Mehmet Doğan